

KAZSIMÉR SOMA verse

SZARVAS KELGYÓ

A hibridításban feloldódott átkozott test,
az üregek királya, a szoros falán felszakadó száj örök lakója.

Expedíciót vezetni hozzá nagy felelősség. Szarvas kelgyó.
Kimondva is rémít már. Archaizmusával fenyeget!
Egy ilyen kijelentés nyugalmához még a faluban kell lenned.
Hámor! Innen lehet indulni hozzá. Ha már a barlang nyálas
üregében vagy, a racionális kijelentések elhagynak.

De otthonról közelítve
az élőhelye: „Tájképi jelentőségű,
felszakadozó, fosszilis
forrásbarlang, nyilvántartott
régészeti lelőhely.”
Kettős lakás! Köztes állapot! Egybenyíló zónák tere!
Hisz, ahogy Kadić Ottokár írja, egy ideig
osztozott a lyukon a lény:
„A 8 m széles és 4 m magas ívalakú nyílást
és az előcsarnokot Káposzta Ignác
hámori lakos 2 háza és melléképülete foglalja el.”
Hogy szolgálja a nyálkás testét
a barlang szájával harapott ki egy részt Ignácból.

Aztán ahogy felérünk,
és szembenéz a nyílása,
látszik, a viszonyuk azóta változott.
A mészkövek mellett téglák a földön,
Ignácból csak romok maradtak.
Ő pedig egyelőre nem adja magát,
csak szagát tolja elénk
ki, beláthatatlan termeiből.

*

A homlokunkról a fény
csak keveset világít be, nem
oszlik tőle a szorongás,
így keressük a zugot! Keressük az orrunkkal,
de a pára nem segít,
a barlangé és lakójáé is egyszerre.

A földalatti térkép legyen inkább az alapkőzet,
rajta kell lépnünk befelé,
kúszni fejjel a nyílásba.
Hisz: „Valamivel feljebb egy 15 m
hosszú, keskeny, alacsony »rókalyuk« foglal helyet.”

Utolsó esély a felfedezésre,
ha a nyálkás körbe behatolsz.
A többes számnak itt van vége.
Arcommal a föld felé, előre:
recseg a barlangi talaj
a fogam alatt, köpöm a nyálát.
Melegszik a nyirok, lélegzik ürege.
A véget nem látom, hisz egyre biztosabb:
belekúsztam, mert engem akart.

Hogy mostantól belülről
én szolgáljam Őt.